

2. neděle po Narození Páně – (2026)

1. čtení - Sir 24,1-4.12-16 (řec. 1-2.8-12)

Moudrost Boží sídlí ve vyvoleném lidu.

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Moudrost se sama chválí a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: "Usad' se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!" Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být neprestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu jsem obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.

Mezizpěv - Žl 147,12-13.14-15.19-20

Odp: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina,
chval svého Boha, Sióne,
že zpevnil závory tvých bran,
požehnal tvým synům v tobě.

Zjednal tvému území pokoj
a sytí tě jadernou pšenicí.
Sesílá svůj rozkaz na zemi,
rychle běží jeho slovo.

Oznámil své slovo Jakubovi,
své zákony a přikázání Izraeli.
Tak nejednal se žádným národem:
nesdělil jim svá přikázání.

2. čtení - Ef 1,3-6.15-18

Předurčil nás, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce, ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. (To proto,) aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotnosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném (Synu). Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto neprestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, (takže budete moci mít) o něm správné poznání. On at' osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy (skrývá) křesťanům jeho dědictví.

Zpěv před evangeliem - srov. 1 Tim 3,16

Aleluja. Sláva tobě, Kriste, tys byl hlásán pohanům, sláva tobě, Kriste, tys došel víry ve světě. Aleluja.

Evangelium - Jan 1,1-18

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorrozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorrozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Homilie

Drazí bratři a sestry,

Vánoce jsou časem pozdravů, přání a darů. Otevíráme balíčky, těšíme se z překvapení, přejeme si navzájem pokoj a radost. A je to dobře. Jenže jakmile svátky skončí, stromeček se odstrojí a život se vrátí do běžných kolejí, často se stane něco zvláštního: na mnoho lidí, které jsme obdarovali, znovu zapomeneme. Máme pocit, že jsme splnili svou vánoční povinnost – a jdeme dál.

Druhá neděle vánoční nás ale zve k něčemu hlubšímu. Připomíná nám, že **pravá láska nekončí u darů**. Láska není jednorázový čin, není sezónní záležitost. Pravá láska znamená **dávat sebe samé** – a to ne jen občas, ale každý den, ve všednosti, ve vztazích, v trpělivosti, v naslouchání. A přiznejme si upřímně: není to lehký úkol.

Kde na to vzít sílu?

Evangelium dnešního dne nám dává odpověď:

„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

To je největší a nejradostnější zvěst Vánoc. Nejen že Bůh existuje. Nejen že nás miluje z dálky. **Bůh je přítomen**. Vstoupil do našeho světa. Má tvář Ježíše Krista. Je Emanuel – Bůh s námi.

Bůh o sobě říká: **Jahve – „Já jsem“**.

Ne „byl jsem“. Ne „budu, až si zasloužíš“.

Ale: **Já jsem – ted', zde, s tebou**.

A kdy a kde je s námi Bůh?

Je přítomen, když jsme sami.

Je přítomen, když jsme plní zděšení.

Když nás jiní odmítají.

Když nevidíme žádný pokrok a máme pocit, že stojíme na místě.

Když jsme v zoufalství, ve smutku, v úzkosti a strachu.

Když nás nikdo nemá rád.

Když se zdá, že mezi námi a naším bližním vyrostla zed'.

Když jsme ustaraní a nemůžeme spát.

Když nás někdo zraní.

Když jsme nemocní, slabí, vyčerpaní.

Když se nám rozpadá svět.

Když máme špatné svědomí.

Když k Bohu voláme.

Dokonce i tehdy, **když umíráme.**

Bůh je přítomen jako ochranný anděl, jako slunce, které dává teplo, jako otec, který dává bezpečí, jako matka, která soucítí, jako rameno, které nás podpírá, jako světlo, které ukazuje cestu, jako hlas, který tiše, ale vytrvale říká:
„Neboj se. Já budu s tebou.“

Milí bratři a sestry, Vánoce nekončí 24. prosince. Vánoce pokračují tam, kde se **otevíráme Boží přítomnosti**. Kde dovolíme Bohu, aby v nás působil a proměňoval nás. Abychom z jeho lásky mohli čerpat sílu k lásce každodenní – trpělivé, vytrvalé, věrné.

Když se otevřeme Bohu, který je stále přítomen, začne se měnit i svět kolem nás. Možná ne hned celý, ale alespoň ten malý svět, do kterého jsme postaveni: naše rodina, naše práce, naše vztahy, naše farnost.

Prosme dnes Pána, aby nám dal odvahu nejen **slavit jeho narození**, ale také **žít z jeho přítomnosti**.

Protože Bůh je s námi.

Vždy. A všude.

Amen.